

SANCTUS

Strada Ficțiunii

Mergi pe o stradă.

Cosmopolită. Straniu familiară. Cu miros de mare, de scorțișoară sau de cerneală. Trecătorii par manierați. Nonconformiști. Plini de umor. Ai căutat mereu strada asta. Paralelă cu modele.

Perpendiculară pe modern. Nouă. Efervescentă. De tradiție bună. Cu seraiuri, *palazzo*-uri și hamace. Cu zgârie-nori și arcade. Cu clădiri invizibile. O stradă care se construiește pe măsură ce ți-o imaginezi.

Iată-l și pe omul cu umbrelă colorată, care știe drumul, dar se lasă purtat de suflul imaginației. Ghidul tău. Și, cum pe Strada Ficțiunii contează și plimbarea, nu doar destinația, dă mai întâi un tur.

Turul Clasic. Urmărește dreptunghiul colorat. Te vor acompa-
pania doar clasicii care au trecut testul timpului.

Turul Contemporan. Urmărește pătratul colorat. Te vor
întâmpina autori care nu scriu neapărat pentru premii și vei
descoperi debutanții chiar de la debut.

Turul Bestseller. Urmărește cercul colorat. Ești în rețea cu
scriitori din cele mai fierbinți topuri ale lumii.

SIMON TOYNE

Simon Toyne s-a născut în 1969 la Cleethorpes, în Marea Britanie. A studiat literatură engleză și teatru la Goldsmiths College din Londra, iar timp de douăzeci de ani a lucrat în televiziune, ca scenarist, regizor și producător. A produs documentarul „100 Greatest Films“, difuzat pe Channel 4, și i-a intervievat, printre alții, pe Omar Sharif, Michael Caine, Peter Fonda și Steven Spielberg. Programele de televiziune la care a lucrat au primit numeroase premii – de la BAFTA, la „Best Makeover Show“,

acordat de Good Homes. *Sanctus* (2011) este primul lui roman, parte a unei trilogii. O parte din roman a fost scrisă în Franța în timpul unei vacanțe de șapte luni alături de familie, iar cealaltă în timp ce lucra ca producător de televiziune.

Vocea autorului

„Într-o vreme am vrut să fiu actor, până mi-am luat licența în literatură engleză și teatru la Goldsmiths College din Londra și mi-am dat seama că nu era, de fapt, chiar ceea ce-mi doream. Actorii spun poveștile altora. Eu voiam să spun propriile mele povești.“

Simon Toyne

Traducere din limba engleză și note de
Andreea Boldura

EDITURA ALLFA

SANCTUS

Simon Toyne

Copyright © Simon Toyne, 2011

Maps © John Gilkes, 2011

SANCTUS

Simon Toyne

Copyright © 2011 Editura **ALLFA**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României TOYNE, SIMON

Sanctus / Toyne, Simon ; trad. : Andreea Boldura -
București : ALLFA, 2011

ISBN 978-973-724-293-8

I. Boldura, Andreea (trad.)

821.111-31=135.1

Toate drepturile rezervate Editurii **ALLFA**.

Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată

fără permisiunea scrisă a Editurii **ALLFA**.

Drepturile de distribuție în străinătate aparțin în exclusivitate editurii.

All rights reserved. The distribution of this book outside
Romania, without the written permission of **ALLFA**,
is strictly prohibited.

Copyright © 2011 by **ALLFA**.

Editura **ALLFA**: Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,
sector 6, cod 060512 – București

Tel.: 021 402 26 00

Fax: 021 402 26 10

Distribuție: Tel.: 021 402 26 30; 021 402 26 33

Comenzi: comenzi@all.ro
www.all.ro

Redactare: Florența Simion

Tehnoredactare: Niculina Ionescu

Corectură: Rodica Frățilă

Design copertă: Alexandru Novac

*Lui K.,
pentru aventură*

I

„Omul e un zeu în ruină.”

RALPH WALDO EMERSON

O lumină fulgerătoare îi explodează în țeastă când se izbi de pardoseala de piatră.

Apoi se cufundă într-un întuneric deplin.

Ca prin vis, auzi ușa grea de stejar trântindu-se în spatele lui și un drug gros alunecând prin zăvoarele de fier.

O vreme, zăcu unde-l aruncaseră; singurele zgomote pe care le auzea erau zvâcnirea sângelui în vene și vântul ce șuiera tânguitor în aporie.

Lovitura primită la cap îi provoca amețeli și greață, dar nu era în primejdie să leșine; frigul pătrunzător avea să-l țină treaz. Era un frig de neclintit, străvechi și neiertător, aidoma stâncii în care fusese săpată temnița. Îl împresura și-l învăluia ca un giulgiu, înghețându-i lacrimile de pe obraji și din barbă, răcindu-i sângele care se prelingea din tăieturile pe care singur și le făcuse pe trunchi, în timpul ceremoniei. Prin minte i se învălmășeau scenele groaznice la care tocmai fusese martor și teribilul secret pe care-l aflate.

Era punctul culminant al căutărilor de o viață. Sfârșitul unei călătorii despre care sperase că avea să-l ducă la o cunoaștere sacră și străveche, la o înțelegere care să-l apropie de Dumnezeu. Acum, în cele din urmă, dobândise cunoașterea mult așteptată, dar nu găsisese niciun strop de divinitate în ceea ce văzuse, ci doar o tristețe sfâșietoare, de neînchipuit.

Unde era Dumnezeu în toate astea?

Lacrimile îi țâșniră iar din ochi, usturătoare; frigul se înstăpânea pe trupul lui, cuprinzându-l până la oase. Deodată, auzi ceva în partea cealaltă a ușii masive. Un sunet îndepărtat, care, nu se știe cum, reușise să-și croiască drum prin labirintul de tune-luri săpate de mâna omului, ce brăzdau muntele sfânt.

Vor veni după mine curând.

Ceremonia va lua sfârșit. Atunci se vor ocupa de mine...

Cunoștea istoria ordinului în care intrase. Îi cunoștea regulile crude – și acum îi cunoștea și secretul. Aveau să-l ucidă, cu siguranță. Probabil încet, în fața foștilor săi frați, în semn de aducere aminte că legămintele pe care le făcuseră cu toții erau de neclintit: un avertisment despre ce pățesc cei care le încalcă.

Nu!

Nu aici. Nu așa.

Își sprijini fruntea de pardoseala rece, după care se ridică, sprijinindu-se în mâini și în picioare. Încet, săgetat de dureri, își puse la loc pe umeri sutana croită dintr-un material grosolan, de culoare verde; lâna aspră îi zgâria rănilor deschise de pe brațe și de pe piept. Își trase gluga pe cap și se prăbuși la loc. Apoi își aduse genunchii sub bărbie și rămase ghemuit, cu ei strânși la piept, până când căldura începu să-i revină în oase.

Și iar se auziră mai multe sunete, ca un ecou, de undeva din adâncurile muntelui.

Deschise ochii. O lumină îndepărtată pâlpâia slab printr-o fereastră îngustă, cât să-i îngăduie să deslușească contururile celei în care se afla. Ca alte sute de încăperi asemenea ei, care nu mai erau folosite sau întreținute în Citadelă, era lipsită de ornamente, cioplită grosolan, funcțională. Într-un colț zări o grămadă de moloz.

Se uită din nou la fereastră; era doar cu puțin mai mult decât o crăpătură în stâncă, un crenel cioplit cu nenumărate generații în urmă, pentru a le oferi arcașilor un punct de tragere asupra oștilor dușmane ce se apropiau pe câmpiile de la poalele muntelui. Se ridică din nou, clătînându-se pe picioare, și se-ndreptă spre ea.

Zorii erau încă departe. Nu se vedea luna, doar stelele îndepărtate. Apoi o lumină orbitoare îi izbi ochii. Zeci de mii de felinare, panouri publicitare și firme luminoase se întindeau până la poalele munților ce străjuiau orașul din toate părțile. Era strălucirea nemiloasă și obositoare a orașului modern Ruina, pe vremuri capitala Imperiului Hitit, acum doar o destinație turistică din sudul Turciei, la marginea Europei.

Privi în jos, la orașul care se extinsese haotic, la lumea căreia îi întorsese spatele cu opt ani în urmă, când pornise în căutarea

adevărului, o căutare care îl adusese în această închisoare străveche din vârful de munte și în fața unei descoperiri care-i sfâșiasese sufletul.

Alt zgomot înfundat. Mai aproape, de data asta.

Trebuia să se grăbească.

Scoase funia cu care era încins din găicile de piele ale sutanei. Cu o îndemânare ce trăda multă practică, făcu un laț la fiecare capăt, după care se duse la fereastră și se aplecă în afară, pipăind stânca înghețată, în căutarea unui colț ascuțit sau ieșit în relief care să-i susțină greutatea. În punctul cel mai de sus al deschizăturii găsi o ieșitură bombată, de care prinse unul dintre capetele funiei. Pe urmă se lăsă înapoi pe spate, strângând lațul, testându-i rezistența.

Ținea.

Dându-și după urechi părul lung, de un blond închis, privi pentru ultima oară covorul de lumini ce pâlpâia la picioarele lui. Apoi, cu sufletul greu, chinuit de străvechea taină pe care-o purta acum în el, trase adânc aer în piept, se strecură prin deschizătura îngustă și se aruncă în noapte.

Nouă etaje mai jos, într-o încăpere pe atât de somptuoasă și de bogat ornată, pe cât era de sărăcăcioasă și de goală cea de dinainte, un alt bărbat își curăța cu grijă rănille însângerate pe care, și el, și le făcuse singur.

Îngenunchease în fața unui șemineu imens, ca pentru rugăciune. Timpul își lăsase amprenta argintie asupra bărbii și a părului său lung, rărit în creștet, care îi dădeau un aer monahal, ce se potrivea cu sutana verde, strânsă la mijloc.

Trupul său, deși ușor gârbovit de primele semne ale bătrâneții, era încă robust și viguros. Mușchii i se mișcau mlădioși pe sub piele pe când înmuia metodic bucata de muselină în vasul de cupru aflat lângă el, storcând ușor apa rece înainte de a-și tampona carnea sângerândă. Ținea pansamentul pe rană câteva secunde, apoi repeta mișcările.

Când sângele din tăieturile de la gât, de pe brațe și trunchi începu să se oprească, se șterse cu un prosop curat, moale și se ridică, trăgându-și cu grijă sutana peste cap și găsind o stranie alinare în rănille care îl usturau sub stofa aspră. După ceremonie era cuprins de fiecare dată de o liniște profundă, avea un sentiment de satisfacție că perpetua cea mai măreață dintre tradițiile străvechiului său ordin. Încerca să se bucure de această stare cât de mult putea, înainte ca îndatoririle administrative să-l readucă la realitățile lumești ale funcției sale.

O bătaie timidă în ușă îi tulbură visarea.

Așadar, în seara asta, starea de beatitudine avea să fie scurtă.

— Intră !

Întinse mâna după funia ce-i servea de cingătoare, aflată pe spătarul unui scaun din apropiere.

Ușa se deschise, prinzând o clipă lumina focului care trosnea pe panoul sculptat și aurit. Un călugăr se strecură tăcut în

încăpere, închizând cu grijă ușa în urma lui. Și el purta sutana verde și părul și barba lungi, semnele distinctive ale ordinului lor străvechi.

— Frate abate...

Vorbea cu voce joasă, aproape conspirativă.

— Mă iertați că dau buzna la o oră așa de târzie, dar m-am gândit că trebuie să fiți înștiințat de îndată.

Lăsă ochii în jos și cercetă podeaua, parcă neștiind cum să continue.

— Atunci spune-mi de îndată, mârâi abatele, legându-și cingătoarea și îndesându-și în ea crucifixul – o cruce din lemn în forma literei „T“.

— L-am pierdut pe fratele Samuel...

Abatele îngheță.

— Cum adică l-ați „pierdut“? A murit?

— Nu, frate abate. Vreau să spun că... nu e-n celula lui.

Mâna abatelui strânse cu putere crucifixul, până când lemnul acestuia îi intra în carne. Apoi rațiunea preluă controlul, alungând frica resimțită în primul moment; se relaxă din nou.

— Probabil c-a sărit, spuse. Cercetați terenul din jurul mănăstirii și recuperați-i cadavrul înainte de-a fi descoperit!

Se întoarse și își aranjă sutana, așteptându-se ca interlocutorul să părăsească în grabă încăperea.

— Să-mi fie cu iertare, frate abate, continuă călugărul, privind și mai concentrat podeaua, dar am întreprins deja o cercetare amănunțită. I-am dat de știre fratelui Athanasius chiar în clipa în care am descoperit dispariția lui Samuel. A luat legătura cu cei de afară, care au căutat peste tot, la poale. N-au găsit nici urmă de cadavru.

Calmul de care se bucurase abatele cu doar câteva minute în urmă se evaporase acum cu totul.

În cursul acelei serii, fratele Samuel fusese primit în rândul călugărilor Sancti, cercul interior al ordinului; o frație atât de secretă, încât doar cei care trăiau în încăperile retrase din adâncul muntelui știau de existența ei neîntreruptă. Inițierea se petrecuse în maniera tradițională, iar la sfârșitul ei călugărului ce-și isprăvisе noviciatul i se dezvăluise vechiul Sacrament, taina sfântă

pentru a cărei protecție și perpetuare fusese întemeiat ordinul. Fratele Samuel dovedise în timpul ceremoniei că nu se ridica la înălțimea acestei cunoașteri. Nu era prima oară când un călugăr se arăta, la momentul revelației, mai prejos de aceasta. Secretul pe care erau nevoiți să-l păstreze era de temut, primejdios și, oricât de bine ar fi fost pregătit neinițiatul, când sosea vremea, pentru unii era pur și simplu prea mult. Din păcate, un călugăr care se afla în posesia cunoașterii, dar nu putea să-i ducă povara, era aproape la fel de periculos ca taina în sine. În astfel de cazuri era mai bine, poate chiar mai uman, ca suferința să-i fie curmată cât mai repede cu putință.

Fratele Samuel fusese un asemenea caz.

Iar acum dispăruse.

Câtă vreme el se afla în libertate, Sacramentul era în pericol.

— Găsiți-l ! Cercetați încă o dată terenul, răvășiți totul, dacă e nevoie, dar găsiți-l !

— Da, frate abate.

— Dacă nu s-o fi nimerit prin preajmă vreo ceată de îngeri, care să se fi înduplecat de sărmanul lui suflet, atunci cu siguranță a căzut, ba chiar în apropiere. Iar dacă nu a căzut, atunci e undeva în Citadelă. Așa că blocați toate ieșirile și scotociți prin toate cotloanele, pe toate meterezele în ruină și în fiecare celulă astupată cu cărămizi, până dați fie de fratele Samuel, fie de cadavrul lui ! Ai înțeles ?

Izbi cu piciorul în vasul de cupru, care ateriză în foc. Un nor de aburi țâșni cu putere, iar în încăpere răsună un zăngănit metalic, neplăcut. Călugărul continua să fixeze podeaua cu privirea, așteptând cu disperare să i se spună că poate pleca, dar gândurile abatelui erau deja în altă parte.

Pe măsură ce șuiatul se potolea și focul se domolea, și abatele părea că se mai înseninează.

— S-a aruncat în gol, ce altceva putea să facă, spuse în cele din urmă, așa că trupul lui se află, fără doar și poate, undeva la poale. Poate s-a agățat într-un copac. Poate că un vânt puternic l-a dus departe de munte și acum zace într-un loc unde nu ne-am gândit până acum să-l căutăm. Trebuie neapărat să-l găsim

înainte de ivirea zorilor, înainte să sosească primul autocar cu turiști.

— Cum doriți.

Călugărul se înclină și dădu să iasă, când o bătaie în ușă îl făcu din nou să tresară. Un alt frate, purtând sutana de culoare maronie a confreriei Administrata, pătrunse netemător în încăpere, fără a mai aștepta ca abatele să-l poftească. Chelia lui, cauzată de alopecia de care suferea de la vârsta de șapte ani, îl făcea ușor de recunoscut printre călugării pletosi și bărboși ai fortăreței din adâncul muntelui. În ciuda staturii firave, a trăsăturilor ascuțite, a ochilor înfundați în orbite, care-i dădeau un aer de om hăituit, și a apartenenței la confreria aflată pe treptele de jos ale ierarhiei din Citadelă, Athanasius impunea un respect tacit; lăsa impresia că știe mai multe decât ar fi vrut. Aruncă o privire spre celălalt musafir din încăpere, zări culoarea sutanei acestuia și își feri repede ochii. Conform regulilor stricte din Citadelă, sutanele verzi – călugării Sancti – erau separați de restul călugărilor. Cum era șambelanul abatelui, lui Athanasius i se întâmpla adesea să-i întâlnească, dar orice formă de comunicare le era interzisă.

— Mă iertați că vă-nterup, frate abate, începu Athanasius, frecându-și încet cu palma scăfârlia netedă, cum făcea de fiecare dată când era stresat. Am vrut doar să vă anunț că fratele Samuel a fost găsit.

Abatele zâmbi și își deschise larg brațele, de parcă s-ar fi pregătit să îmbrățișeze vestea, plin de bucurie.

— Iată! exclamă el. Totul e din nou în regulă. Taina e în siguranță și ordinul nostru nu mai e amenințat. Spune-mi, unde au găsit cadavru?

Mâna își continuă deplasarea lentă de-a lungul creștetului palid.

— Nu s-a găsit niciun cadavru. Athanasius făcu o pauză. Fraatele Samuel nu a sărit de pe munte. A ieșit din celulă. E la circa o sută douăzeci de metri înălțime, pe versantul estic.

Brațele abatelui căzură pe lângă corp, iar chipul i se întunecă din nou.

Văzu cu ochii minții peretele de granit ce țâșnea pe verticală din câmpia aflată în vale, alcătuind una dintre laturile fortăreței sfinte.

— N-are importanță, respinse el orice supoziție cu o fluturare din mână. E imposibil să cobori pe peretele estic și, în plus, mai sunt câteva ore bune până la ivirea zorilor. Până atunci o să obosească și o să cadă. Și, chiar dacă, printr-un miracol, o să reușească s-ajungă în vale, acolo o să-l prindă frații noștri de afară. O să fie epuizat și n-o să opună prea multă rezistență.

— Bineînțeles, frate abate, îl aprobă Athanasius. Atâta doar că... Omul își netezea în continuare creștetul rămas de mult fără păr.

— Atâta doar că ce ? îl repezi abatele.

— Atâta doar că fratele Samuel nu coboară de pe munte, sfârși călugărul, iar palma i se desprinsese în cele din urmă de creștet. Fratele Samuel urcă pe munte.